

женяхъ дещеря си Сепфора за Павела.

Другажды представляваше Руоъ, коя-то слѣдъ многовременно отсутствіе, враща ся вдовица убога, и нахождася като странна въ своето отечество. Марія и Домингъ подражаваха жетвари-те. Виргинія ся приетруваше че собира слѣдъ тѣхъ нѣкон мало снопове пшеничны, Павелъ я пыташе съ патриаршеска важность; а она отговаряше треперишкомъ. Послѣ мало побужденъ на сожалѣніе уступаваше ѣ гостолубіе-то като на една злосчастлива и неповинна. Нанолняше престилка-та ѣ съ всякакви кубанів' и я доводдаше предъ насъ като предъ градскы старцы, и казуваше какъ, колко-то и да е убога ище ся ужени за нея. Госпожа Латуръ въ тая сцена, като си наумяваше изоставленіе-то отъ свои-те, удозываніе го, добрый приѣмъ отъ Маргарита, послѣ настояща-та надежда на счастливо-то ужененіе на дѣца-та, не можеше да си воспрѣ плачове-те; и това помѣшено напомяваніе за добры-те и жалны-те приключенія направн насъ да прольваме жалостны и радостны слезы.

Тии драми представлявахася толко истинно щото ся сякахме преселени въ полѣны-те, на